

O mundo da palabra, da escritura e da literatura resulta apaixonante tanto para os que len como para os que escriben. Permite somerxerse nun mundo de historias, personaxes e acontecementos de todo tipo que retlicten o entusiasmo e as ganas que cada escritor pon á hora de encher cada folio en branco. Rosa Aneiros é un exemplo de dedicación e de capacidade de traballo. En cada obra pon o mellor de si mesma, tratando sempre de gozar do seu traballo e de acadar unha plena satisfacción persoal, ademais da profesional.

MATY FONTENLA
Escritora de literatura galega contemporánea. Rosa Aneiros é unha muller que non tolera deixar as cousas a medias e cando comenza un proxecto, fáino coa seguridade de que ten o tempo suficiente para rematalo e poder gozar escribindo cada tarde-noite.

É licenciada en Ciencias da Información, ¿como naceu a súa afección pola literatura?

- Naceu de escribir. Eu creo que antes de pensar en ser xornalista xa me gustaba contar historias e creo que a miña afección ven por aí, da paixón polo palabra e por contar. Sempre sentir a necesidade de contar historias a través da palabra. Ademais, sempre lin moito dende pequena e supoño que coa palabra e co feito de contar cousas, naceu a miña afección. Supoño que o feito de ser lectora dende moi pequena tamén é un factor que inflúe moito...

- Si, fun unha lectora moi temperá. Sempre me gustou moito e así supoño que tamén aprendín a escribir e expresarme.

Novela xuvenil, relato... ¿en que xénero se defende mellor Rosa Aneiros ou cal é o seu favorito?

- Eu creo que cada historia pide a súa extensión. Hai algunhas que precisan moitas palabras para contalas e son as que dan lugar ás novelas. Por tanto, non escollo eu o formato no que me sinto máis cómoda, senón que iso vai en función do que quere a historia para ser contada. Eu o que fago é poñerme a contar e vou vendo o peso que necesita cada unha.

En canto á literatura infantil, é un campo que aínda non abordou, ¿non se lle pasa pola cabeza?

-Non teño nada escrito de literatura infantil, pero si que é verdade que é un campo no que me gustaría traballar. Os nenos son un público que che obriga a contar historias de maneira diferente, hai que adecuálas para eles, multiplicando por mil a fantasía e reducindo tanto as palabras como as ideas. Parece-me un xénero moi atractivo para contar historias.

¿Cal é o público no que máis se centra?

- Pois a verdade é que cando comenzo a escribir tampouco o fago pensando no público ó que me vou a dirixir. É algo que vai tamén en función da historia. Por exemplo, cando escriban 'Eu de maior quero ser' non pensaba que me estaba dirixindo a un público adolescente. Nin se me pasou pola cabeza, saíu así, destinada para ese público en función das súas necesidades e os seus gustos. En xeral, tanto o público como a extensión e o formato van determinados pola historia, non é algo que determina a miña vontade previamente.

A súa traxectoria recolle numerosos premios. De todas as súas obras, ¿cal é a que máis traballo lle custou escribir e de cal se sente máis orgullosa?

-Non podo dicir que me sinta máis orgullosa dunha que doutra, todas responden a momentos distintos e a obxectivos distintos cundo se escribiron. Por exemplo, cando escribin 'Corazóns amolecidos en salitre', o obxectivo que tiña era facer unha reivindicación da vida dos homes e mulleres do mar, que se moven nese mundo mítico e doloroso. Cando o rematei, tiver a sensación de que si que cumprira o meu obxectivo e por moitos lectores

e xente da miña familia, resultou unha experiencia moi satisfactoria. Con 'Resistencia' tiña outra meta, que era o feito de implicarme nun país e nunha realidade histórica que non vivín e afrontar o reto de contala. Con Veu visitarme o mar tiver que meterme na pel doutra persoa oposta a min, que está deprimida e loitando por saír adiante no momento máis escuro da súa vida. Cada historia supón un reto distinto, con obxectivos e satisfaccións diferentes. Sempre busco contar cousas novas e diferentes. Consegui eses retos dos que fala á hora de escribir as súas obras, supoño que será para vostede o mellor

dos premios...

- Si, iso é algo que pasa con calquera profesión ou disciplina artística. Está claro que nunca se chega a dominar de todo unha ferramenta, pero chega un momento no que, por exemplo, coas palabras ó aprender unha serie de esquemas despois resulta aburrido estar repetindo sempre o mesmo modelo. Por iso, é necesario buscar historias novas cada vez e maneiras diferentes de contar. Se, por exemplo, tivese que escribir unha historia de novo ambientada en Portugal coma 'Resistencia', a min mesma me resultaría aburrido porque volvería a ter que pensar

nos mesmos lugares, personaxes e momentos. Por iso, para escribir hai que buscar algo que che motive, porque antes da satisfacción que tes ó ver publicado o teu libro son moitos os meses que pasas escribindo e tes que gozar no momento que contas cada historia. 'Resistencia' é a súa obra máis vendida ¿como xurdiu a idea?

-Xurdiu a partir dunhas cartas que vira nun cárcere que visitei en Portugal. Pensei que alí había o final dunha historia e dedidín afrontar o reto de contala dende o principio. Esta obra obtivo o premio 'Arzobispo Juan de Clemente', concedido

Cada historia é a
qué determina a
extensión e o público ó
que se dirixe

Admiro a moitos autores,
a cada un por unha
característica diferente da
súa obra

Moi Persoal
¿Séntese satisfeita consigo mesma?

-En principio si.

O que mellor fai na cociña...

- A lasaña.

Un lugar para vivir...

- Santiago.

E para luxir...

-Meirás.

¿A súa peor manía?

-Non teño moitas manías.

Unha virtude...

- Acapacidade de esforzo.

¿A que teme?

- A dor da xente que quero

Un soño cumprido...

- Ver publicadas as miñas obras.

Un que todavía non poidera cumprir...

-Moitos.

Toma o café...

O mellor momento para o sexo...

- Calquera.

Para durmir prefire...

- Durmir moito.

¿De pequena, que quera ser de maior?

- Pensionista.

¿E agora que quere ser de maior?

- Moitísimas cousas.

A canción da súa vida

- Penso que cada momento da vida ten unha canción.

Unha escea dunha película.

- Unha escea do final de 'Habana blues'.

Un libro que marcou a súa vida.

- 'O príncipio' e despois 'El amor en los tiempos del cólera' de García Márquez.

¿Que lle entristece especialmente?

-A fame.

Algo que lle alede o día

- Depende do día, calquera cousa.

¿Cómo imaxina un mundo perfecto?

- Un mundo sen violencia.

¿Que fai para conseguilo?

-Cada persoa aporta o seu grao de área. Dende o meu ámbito trato de concieniar das desigualdades que se producen.

Rosa Aneiros Díaz (1976) naceu en Tarazona, Meirás, no concello de Valdoviño. Xornalista de profesión, colabora de forma habitual en distintos medios da comunicación impresos e electrónicos, entre eles, culturagalega.org e a Axencia Galega de Noticias. É licenciada en Ciencias da Información pola Facultade de Xornalismo de Santiago de Compostela (promoción 1994-1998).

No eido xornalístico colabora esporadicamente cos medios A Trabe de Ouro, Tempos Novos, InteresArte, Viciros e Outras Vozes e é asesora na relación cos medios informativos da Asociación Galega de Axuda ó Sahara. É autora da novela xuvenil 'Eu de maior quero ser' (1999) e do libro de relatos 'Corazóns amolecidos en salitre' (2002). Tamén publicou colectivos: 'Narradoras' (Xerais, 2000), 'Mini.relatos' (1999), 'De soños e memorias' (2003), 'Seis narradores ferroláns' (2003), 'Narradio.56 historias no ar' (Xerais, 2003) e 'Sempre mar. Cultura contra a burla negra' (2003). No seu haber conta con recoñecementos coma o Manuel Lueiro Rey (1996), o Modesto Rodríguez Figueirido (Pedrón de Ouro 1998), o Manuel Murguía (2001) ou o Carvalho Calero (2001). A súa novela 'Resistencia' (Xerais, 2002), foi recollida xa en tres ocasións, ademais de recibir o Premio Arcebispo Xoán de San Clemente en 2003 e ser traducida ao portugués pola editorial Don Quixote. A súa novela máis recente é 'Ven visitarme o mar' (Xerais 2004).

Ademais, participou xunto con outros investigadores en diversos estudos colectivos sobre a comunicación en Galicia como é o caso do estudo crítico de 'El Cantón Compostelano' ou 'A comunicación en Galicia 2000', ámbolos dous editados polo Consello da Cultura Galega.

me atopo máis esperta e lúcida, é a partir das 7 e media da tarde ata as 11da noite. Soen ser as horas nas que máis me rende o cerebro. Ademais de escribir, ¿a que adica o resto do seu tempo de lecer?

- Trato de facer un pouco de todo porque hai moitas cousas que me gustan. Fuxo moito de estar na casa e o inverno non é a miña estación favorita do ano porque me gusta pasear, andar en bicicleta, quedar cos amigos...e o tempo non o permite demasiado. Son unha persoa que necesito ter contacto e falar coa xente. Tamén me gusta moito cocinar e ler.

Aproveitará ben as vacacións de verán entón...

- Si, o verán é algo que me gusta moito e aproveitei para viaxar. Estiven fóra.

¿Que é o que máis lle gusta de Galicia e porque?

- A pesar de ser un sitio xeograficamente penoso, cada parte ten o seu encanto. Unha das cousas máis bonitas que temos é esa diversidade de espazos. O que máis me gusta é que, polo de agora e por fortuna, pódese gozar da natureza ou da praia sen aglomeracións de xente. Algo que non podo aturar son as praias abarrotadas de xente.

Para rematar, a ver se nos pode adiantar algo da súa próxima obra...

- Aínda non sei moi ben como vai ser. A protagonista será unha muller.

En principio, será unha historia na que adquiere bastante peso o que é unha reflexión sobre a memoria, sobre o vivido e a venganza. En definitiva, sobre os acontecementos que van marcando unha vida. Haberá unha voz que será a que teña o peso central nesa historia e haberá moitos personaxes que serán vistos a través da persoa que conta a historia. O lugar da infancia tamén terá moita importancia. Pero non podo dicir moito máis porque o certo é que aínda non sei moi ben cómo quedará a cousa ó final.